

Kedves Testvérek!

Az evangéliumban az utolsó vacsoráról olvastunk. Nagyon érdekes ennek a történetnek az első része is, szinte olyan, mint ahogy egy jó krimi könyv kezdődni szokott. Ahogyan egymás után jönnek a szempontok: „Menjetek el a városba, találkoztatok két emberrel. Mondjátok meg neki, ő majd mond egy helyet. Menjetek el oda...” Van ebben valami lenyűgöző életbeágyazottság, valami nagyon egyediség, valami nagyon elevenség, valami természetesség és életszerűség. Ezért az Eucharisziáról a mai ünnepen ebben a megközelítésben szeretnék elmélkedni. Vagyis ez azt jelenti, így is mondhatnám összesűrítve, hogy az Istennel való kapcsolat abban a jellegzetességében, hogy személyes, hogy itt, és most, és velem, az Istennel. Az Eucharisztia kifejezi az Istennel való kapcsolatunknak azt a minőségét is, hogy nagyon valós és nagyon személyes; itt, és most, és velem lép kapcsolatba.

Sokunk számára meghatározó egyházi élmény az oltáriszentséggel való első találkozás, az első gyónás izgalma és feszültsége. Felnőtt korú ismerősök is megilletődötten lépnek be a feldíszített templomba, a szülők és barátok is ünnepélyesek voltak. A szülők várják a kitüntetett pillanatot, a gyermekük első szentáldozását. A csoda bekövetkeztét, amit nem mindig élünk és élünk át, de az első szentáldozás emléke, sokunk lelkében meghatározó élményként marad meg, nem biztos, hogy a szentáldozás pillanata, de egy mondat egy mosolygás, talán az ajándék, vagy valami más pillanat.

Amikor első szentáldozáson részt vettem, az élmény nem magához a szentáldozáshoz fűződik. Akkor még úgy készültünk az első szentáldozásra, hogy éjfélről kezdődött a szentségi böjt. Nem lehetett étkezni reggel, hogyha szentáldozáshoz akartunk járulni. Első elemista voltam és én is így készültem és mivel a szentáldozás fél kilences szentmisén volt, bizony elég éhesek voltunk. Mivel nekem négy kilométerről gyalog mentem templomba, bevallom, hogy inkább érdekelt, a szentáldozás után való ünnepi reggeli, ami kalácsot és kakaós tejet ígért. Emlékszem, hogy ahogy mentünk a templomba, ünnepi ruhában, édesanyám arra figyelmeztetett, hogy vigyázzak a ruhámra. Arra emlékezem, hogy nagynéném, figyelmeztetett arra, hogy neked most azzal kellene foglalkozni, hogy Jézus jön hozzád a szentostyában. Őt kellene fogadnod, és nem a reggeli a fontos. Szíven ütött ez a mondat, valóban ő jön hozzám? Azóta is sokszor eszembe jut a mondat, hogy valóban őt várom? Valóban szeretném, ha eljönne hozzám? Vagyok-e olyan összeszedett, tiszta lelkű, hogy fogadni tudom? Vagy csak olyan találkozásról lesz szó, amilyen az utcán egy emberrel. Sokszor van, hogy köszöntenek az utcán, egy kézmozdulat, vagy mosoly, és vissza-köszönök hasonlóan, és eltűnődöm, hogy ki is lehetett? Nincs igazában személyes találkozás, nem vagyunk így Istennel is, nagyon sokszor szentáldozáskor. Talán ennyi nagyon fontos.

Napjaikban vacsora – egy-két elragott kenyérszelet, megkenve némi vajjal, rádobálva pár szelet felvágott a hűtőszekrényből.

Az ünnepi vacsora – egy ünnepi este, szülinap, gőzölgő tál kerül az asztalra, az asztalon gyertya ég, és tudod, hogy a kedvenc ételedet tálalja édesanya a család elé.

A vacsora mindkét változatát ismeritek. Hogy melyiket neveznénk úri vacsorának nem kérdés. Protestáns testvéreink nem oltáriszentségnek, hanem úrvacsorának mondják, ami nem úri vacsora. Bár Jézus Krisztus megadta a módját, annak a bizonyos utolsó vacsorának: különterem, minden előkészítve, az írásoknak megfelelően, hiszen húsvéti emlékező vacsora.

Nem sebtében bekapott falatok, amelyeket sietősen öblítenek le egy pohár borral, hanem kor szokásainak megfelelően beérkezve megmosták a kezüket és a lábukat. Azután fekvé, könyökölve, csendben társalogva elfogyasztott húsvéti ételek, míg a hosszú húsvéti bárány vacsora rendtartásában nem jutottak végig. Amikor is váratlanul azt mondta Jézus a kenyérre, hogy „Ez az én testem!”, a borra: „Ez az én vérem!”

Hogy tehetette ezt? Ha ott lettem volna, és hallom a saját szájából, biztosan minden alkalommal, amikor kenyeret veszek a kezembe, ő jutna eszembe, látnám magam előtt az arcát, ahogy maga elé néz, majd végig futatja rajtunk a tekintetét. Igen, ő jutna eszembe...

Még akkor is, ha ez mai értelemben használt kenyér, hanem kovásztalan. Nem változtat a lényegen, főleg, ha az akkori lepényszerű kenyeret próbálom elképzelni, nincs nagy különbség a maitól.

Talán ez volt a célja, hogy valahányszor tanítványai kezükbe veszik a kenyeret, ez a pillanat jusson eszükbe. Úgy gondolom, hogy sikerült elérnie, hiszen milliók állnak, vagy térdelnek mindmáig az templomok oltárainak közelébe, hogy magukhoz vegyék az oltári szentséget. De ez igazán találkozás-e Jézussal, vagy csak egy biccentés fejjel, mint az utcán, nem tudom kinek!

Babits Mihály költőnk az Eucharistia című versében így könyörög:

Az Úr nem ment el, itt maradt.

Ő belőle táplálkozunk.

Óh különös, szent, nagy titok!

Az Istent esszük, mint az ős

törzsek borzongó lagzikon

ették-itták királyaik

húsát-vérét, hogy óriás

halott királyok ereje

szállna mellükbe - de a mi

királyunk, Krisztus, nem halott!

A mi királyunk eleven!

A gyenge bárány nem totem.

Áradj belénk hát, óh örök

igazság és szent szeretet!

Oldozd meg a bilincseket

amikkel törzs és vér leköt,

hogyan szellem és ne hús tegyen

magyarrá, s nőjünk ég felé,

testvér-népek közt, mint a fák,

kiket mennyből táplál a Nap.

Nem kell, hogy tökéletes legyen, minden a szentáldozás. Mert ha tökéletes lenne, még a végén elhinnénk, hogy ebben a történetben elsősorban mi vagyunk a fontosak. Minden szentáldozásban Jézus legyen a középpontban, aki meghalt értünk, hogy halála és feltámadása által számunkra az élet kenyere lehessen. Jézus élete és halála és feltámadása segíthet, emelhet fel bennünket, és ezen keresztül kerülhetünk mi a középpontban. Valóban találkozhatunk Krisztussal, aki el akar jönni hozzánk, aki szeretne fölemelni bennünket. Nekünk kell várni és hívni őt. Amen.